

MÁJOVÉ POBOŽNOSTI

Ze všech mariánských pobožností patří mezi nejrozšířenější, nejoblíbenější a nejznámější májové pobožnosti, které se konají po celý měsíc květen. Básníci pokládají měsíc květen za nejkrásnější v roce, měsíc, kdy je již příroda definitivně probuzena ze svého zimního spánku a zdraví nás překrásnými květy rozličných vůní a barev. Měsíc, kdy se i lidské srdce probouzí ze spánku, zapáleno citem nejkrásnějším – láskou. Není divu, že již středověcí básníci zdobili Pannu Marii obrazy vzatými právě z rozkvetlé přírody a vili věnce kvítků z chvalozpěvů a modliteb k její cti a chvále. Uvádí se, že již ve 13. století kastilský král Alfons X. složil ke cti Panny Marie, Paní máje, oslavnou mariánskou píseň, která bývá považována za jakýsi pravzor

nyňějších májových pobožností a mariánských májových zpěvů. Za skutečného tvůrce májových pobožností je ve starší duchovní literatuře považován svatý Filip Neri (1515-1595), velký ctitel Panny Marie a apoštol mládeže v Římě. Chtěl zachránit tamní mládež od mravní zkázy, která se obzvláště v květnu, měsíci národních oslav, šířila, a vodil ji proto do mariánských chrámů, kde spolu s jinochy a dívkami uctíval Bohorodičku zpěvy a básněmi. Jaký cíl sleduje konání májových pobožností? V prvé řadě je to oslava Matky Boží Panny Marie, v druhé řadě je to povzbuzení k následování jejich ctností, jakési vybidnutí, abychom kráčeli ve šlépějích Neposkvrněné, a skrze ni tak došli k Ježíši Kristu. Velmi krásně to vyjádřil někdejší apoštolský nuncius v ČR arcibiskup Giovanni Coppa, když na Svaté Hoře ve své homilii 24. června 2001 (výročí korunovace Panny Marie) připomenul slova Svatého otce Jana Pavla II., že lidský život má být cestou šlechtnosti, obrácení a lásky, a že na této cestě v novém tisíciletí nás doprovází Nejsvětější Panna, na kterou poukázal jako na zářící jitřenku a bezpečnou vůdkyni na této cestě. V závěru své homilie pronesl horoucí přání: „Nenechávejte Pannu Marii a jejího Syna stranou svých životů. Nikdy! Dávejte našemu Králi a Královně vždy první místo! Jim patří vždycky čest, sláva, prvenství a láska. Prchejte vždycky od hříchu. Buďte stále pokolením, které Je blahoslaví na zemi i na nebi. Milujte Ježíše, milujte Marii, naše jediné lásky, naše jediné naděje, hleďte stále do jejich tváří, korunovaných jasem, zářících milosrdenstvím a láskou. JG

PAPEŽ FRANTIŠEK OTCŮM (NA SV. JOSEFA)

„Vyprošuji vám milost být stále hodně nablízku svým dětem, nechávat je růst, ale zblízka. Oni potřebují vás, vaši přítomnost, vaši blízkost, vaši lásku. Buďte pro ně - jako svatý Josef - strážci jejich růstu, moudrosti a milosti. Strážci jejich poutí, vychovatelé a jděte spolu s nimi. Zblízka budete dobrými vychovateli. Díky za všechno, co děláte pro svoje děti. Kéž vám svatý Josef žehná a provází vás.“

PRAVIDELNÝ PROGRAM FARNOSTI

Jednotlivá společenství v naší farnosti Vám nabízejí možnost prohloubit svou víru, setkat se s lidmi podobného smýšlení. Všichni jsou srdečně zváni!

Farní káva

neděle od 9:00 a od 10:30 - velký sál na faře

Společenství starších rodičů

neděle 17:00 - 18:30 - velký sál na faře

Pondělní společenství

pondělí od 18:30 - velký sál na faře

Pěvecký sbor - zkoušky

pondělí od 19:00 - u sv. Ignáce, sál č. 24

Rekreační cvičení pro ženy

úterý po mši sv., cca 18:00 - 19:10 hod. - vel. sál

Modlitební společenství za obrácení národa

úterý po mši sv., cca od 18:15 - mateřské centrum, kdo se nemůže zúčastnit, může se spojit v modlitbě v uvedený čas, nebo každý den od 20:00

Příprava na biřmování pod vedením P. Mariusze

středa 18:30 na faře

Mateřské centrum Venoušek

čtvrtek od 9:30 do 11:30 - mateřské centrum (součástí setkání je cca půlhodinka společné modlitby)

Biblická hodina pod vedením **P. Stanislava**

čtvrtek od 18:15 - velký sál na faře

Čtvrteční modlitební večery

čtvrtek od 19:15 - velký sál na faře

Modlitba sv. Růžence

Každý čtvrtek a pátek od 17 hod.

Pravidelná páteční adorace

Každý pátek po večerní mši sv. společná adorace. Každý první pátek v měsíci je adorace do 20 hod.

Farní pastorační rada

Nejbližší schůzka bude 22.6. od 19:15 na faře

Redakční rada Zpravodaje

Nejbližší schůzka 27.5. v 18:30, farní kancelář

Výuka dětí - náboženství

Pravidelná výuka zahájena 16.9., rozpis ve vývěsce

Katechumenát dospělých - individuální

přípravu vedou P. Jerzy a P. Mariusz

farář:

P. Jerzy Gapski : tel: 257 317 652 / 724 324 555 / gapski@centrum.cz

farní vikář:

P. Mariusz Przygoda : tel: 257 317 652 / yuga@centrum.cz

rektor kostela sv. Gabriela:

P. Stanislav Příbyl : tel. 241 416 252 / 605 830 201

Sponzorské dary:

Číslo bankovního účtu smíchovské farnosti je 110840051/0100. Jako variabilní symbol uveďte číslo dárcе, které vám přidělí farář.

Farní www stránky:

Adresa je: www.farnostsmichov.cz Své příspěvky, fotografie, aktuality a vše, co chcete na stránky umístit, posílejte na adresu: jakub.suchel@seznam.cz

Farní Zpravodaj:

Zprávy o dění ve farnosti, oznámení, ohlasy, dojmy, postřehy, fotografie, zasílejte na: prispevky@volny.cz Uzávěrka je vždy 20.

Farní knihovna:

Knihovna je ve farním sále, půjčuje se vždy při kávě po nedělní mši sv. v 9:30 (tedy v době 10:45-11:30). Dále je možné si knihy půjčovat po dohodě s knihovníky i v jednotlivých společenstvích. Díky darům máme již téměř 500 knih a 50 audiokazet, všem dárčům srdečně děkujeme.

PRO PŘÍPRAVU OBLÍBENÉ NEDĚLNÍ AKCE "FARNÍ KAFE" HLEDÁME DOBROVOLNÍKY, KTEŘÍ NAVAŘÍ KAFE, ČAJ A NAARANŽUJÍ ZAKOUPENÉ SUROVINY, A PO SKONČENÍ UMYJÍ NÁDOBÍ A UKLIDÍ V SÁLE. JINÝMI SLOVY - BUDOU "DRŽET SLUŽBY". ZÁROVEŇ PŘIPOMÍNÁME, ŽE KAFE NENÍ PLACENO ZE SBÍREK, TAKŽE VÁŠ DROBNÝ PŘÍSPĚVEK VDĚČNĚ UVÍTÁME!

FARNÍ POUŤ DO HRÁDKU U VLAŠIMI A NA KŘEMEŠNÍK S NÁVŠTĚVOU PELHŘIMOVA

Zveme vás na farní pouť v sobotu 7. června 2014. Pojedeme pronajatým autobusem, pouť je tedy vhodná pro farníky všech věkových kategorií. Nejprve navštívíme Hrádek u Vlašimi, jenž je hlavním mariánským poutním místem Podblanicka. Poutní ruch je spjatý s uctíváním omilostněné gotické sochy Panny Marie Hrádecké, zdejší farnost je od r. 1994 v duchovní správě Kongregace kněží Mariánů. V poutním kostele budeme mít mši sv. s naším panem farářem.

Poté přejedeme do Pelhřimova, kde si prohlédneme historický střed města, který je městskou památkovou rezervací. Kdo bude chtít, může vystoupit na věž kostela sv. Bartoloměje a pokochat se výhledem na město a okolí. I letos máme zajištěn společný oběd, a to v restauraci hotelu Slavie přímo v centru na Masarykově náměstí. Po obědě se autobusem přesuneme do cíle pouti, na Křemešník.

Křemešník je 767 m vysoký vrch asi 7 km východně od Pelhřimova. Na jeho vrcholku, uprostřed rozsáhlých lesů, stojí barokní kostel Nejsvětější Trojice. Ten je dodnes významným centrem živé víry obyvatel Českomoravské vysočiny i nádhernou ukázkou harmonického sepětí architektury s krajinou a příkladem důmyslné svatotrojiční symboliky. Toto poutní místo si prohlédneme s průvodcem a pouť zakončíme v kostele pobožností. V podvečer se vydáme zpět do Prahy.

Sraz je v 7:45 u kostela sv. Václava, odjezd přesně v 8:00, předpokládaný návrat do Prahy asi v 18 hodin. Cena za dopravu autobusem, oběd a prohlídku poutního místa Křemešník je 400 Kč. Obědové menu (polévka + hlavní jídlo) je v ceně zájezdu, nápoje uhradí každý samostatně v restauraci. Tentokrát je možné si předem vybrat ze dvou jídel, která budou uvedena na přihlašovacím archu.

Přihlásit se a zaplatit můžete v sakristii. Prosíme, nenechávejte přihlašování na poslední chvíli!

Jan Macek

ZÁPIS ZE SCHŮZKY PASTORAČNÍ RADY FARNOSTI 27.4.2014

Přítomni: P. J. Gapski, J. Durdisová, P. Chvátal, T. Lokajčíková,
J. Macek, F. Nedbal, J. Suchel, H. Svobodová
Omluven: P. M. Przygoda

Body jednání, návrhy, usnesení:

- 1) Seznámení s připraveným programem Noci kostelů, která se bude konat dne 23.5.2014. Akci zajišťuje P. Chvátal. Program bude zveřejněn na webových stránkách Noci kostelů (odkaz na ně bude uveden na stránkách farnosti) a ve Zpravodaji.
- 2) Stanoven program farní pouti, která se bude konat dne 7.6.2014. Akci zajišťuje J. Macek, program je uveden ve Zpravodaji.
- 3) V neděli 1.6.2014 v 9,30 bude panem nunciem udělena svátost biřmování
- 4) V neděli dne 8.6.2014 v 9,30 bude 1. svaté přijímání dětí
- 5) Personální změny ve farnosti:
 - od 1.4.2014 uvolněn z funkce P. Bonaventura Rosa
 - k 1.7.2014 odchází z naší farnosti P. M. Przygoda, jeho funkci bude zastávat P. S. Příbyl a další výpomocný duchovní
- 6) Dne 14.5.2014 proběhne v kostele sv. Václava od 19 hodin (do 20,30) informační setkání se zástupci komunity Taizé o evropském setkání Taizé, které se uskuteční v Praze na přelomu roku 2014/2015
- 7) P. Gapski informoval, že radnice Prahy 5 zajistí oplocení kostela
- 8) Bude obnovena vývěska před kostelem
- 9) Další projednávány záležitosti (úprava předsíně kostela, nové pohlednice kostela, promluvy k dětem na mši sv. v 9,30)

Termín příští schůzky pastorační rady je stanoven na 22.6.2014 od 19:15

Zapsala: **HS**

ŽEBRÁCI A MY

Milí bratři a sestry, v poslední době nám v kostele a jeho bezprostředním okolí narůstá počet žebráků. Narůstá také jejich agresivita a arogance, nejen vůči nám „vyhánějícím“, což je asi pochopitelné, ale také vůči těm, u nichž neuspějí se svou žádostí. Nezanedbatelné je myslím i to, že by se leckterý z nich dal s úspěchem použít jako biologická zbraň. Myslím, že pro svou zanedbanost a agresivitu jsou nejen nepříjemným zážitkem, ale i určitým rizikem zvláště pro děti a starší osoby. Nechci se zabývat tím, zda dávat, či nedávat almužnu. To je zcela osobní záležitostí každého z nás. Jestliže dávat chcete, pak vás důrazně žádám, nečinite tak v prostorách kostela a jeho bezprostřední blízkosti. Nebudou-li dostávat, časem pochopí a přestanou chodit a obtěžovat (třeba i při mši), tak jako se přestali pokoušet vykrádat upravenou kasičku.

Mám-li mluvit sama za sebe, jsem ochotna tolerovat pouze všem známého mladého muže, který žebrává v předsíni kostela – není hluchý, ani němý, ale skutečně duševně velmi nemocný člověk, který neobtěžuje a není agresivní, ba právě naopak. Velmi často se sám stává obětí tak-zvaných potřebných, kteří ho okrádají a někdy i fyzicky napadají.

Kostel rozhodně není místem, kde bychom měli pečovat o tělesné blaho všech bezdomovců. K tomu jsou povoláni a vybaveni jiní, jimž pomáhat a přispívat na jejich činnost je rozhodně chvályhodné. My nemáme zapomínat na jejich duše. Takže je to na vás – nebudeme-li dávat, nebudou. Chceme-li si kostel zachovat skutečně jako Dům Boží a jakousi oázu klidu uprostřed světa, musíme proto sami také něco udělat.

Dovolte mi prosím ještě na závěr ocitovat odposlechnutou větu z rozhovoru bezdomovců poblíž kostela: „Jdi tam (rukou naznačen směr ke kostelu), voní jsou blbý, voní ti daj...“

Děkuji vám za pochopení a přeji hojnost Božího požehnání.

J.D. p.s.

NOC KOSTELŮ 23. 5. 2014

Program NOCI KOSTELŮ nyní připravuje již více než 1000 kostelů a modliteben na území celé České republiky. Také letos budou moci návštěvníci ve stovkách otevřených kostelů poznávat a obdivovat duchovní a umělecké skvosty křesťanství, které nejsou pouze výrazem minulosti, ale i živé přítomnosti. O tom svědčí i bohatý kulturně-duchovní program. Mezi jinými farnostmi otevře dne 23. května kostel sv. Václava také smíchovská farnost. Na programu letošní Noci kostelů u sv. Václava budou koncert ZUŠ Štefánikova, Praha

5 a Varhanní nocturno, komentované prohlídky, i čas na meditaci a ztišení.

V loňském roce v rámci akce Noc kostelů k sv. Václavu zavítalo od 18 hod. do půlnoci více než 1600 návštěvníků, v České republice zapojilo více než 1300 kostelů, ve kterých připravili pořadatelé pro návštěvníky na 8 000 programů. O mimořádném zájmu veřejnosti o program Noci kostelů svědčí i více než 450 000 návštěvnických vstupů zaznamenaných během večera a noci. Podrobnosti na <http://www.nockostelu.cz> a <http://www.farnostsmichov.cz>

TAIZÉ - EVROPSKÉ SETKÁNÍ V PRAZE

Od 29. prosince 2014 do 2. ledna 2015 se v Praze bude konat 37. evropské setkání mladých. Bude to další zastavení na „pouti důvěry na zemi“, kterou už víc než 35 let organizuje komunita Taizé. Toto setkání se v Praze uskutečnilo už v roce 1990.

Program setkání se skládá ze sdílení ve skupinkách, společné modlitby, tematických setkání a pohostinnosti. V minulých letech byli téměř všichni účastníci ubytováni v rodinách města, které setkání hostilo. Proto zveme všechny pražské farnosti

a sbory, aby se zapojily do příprav takové pohostinnosti. Od 10. do 24. května se budou na různých místech Prahy i jejím okolí konat modlitby se zpěvy z Taizé a informační schůzky s několika bratry komunity, kteří vysvětlí, jak budou probíhat přípravy na evropské setkání. V kostele sv. Václava na Smíchově se uskuteční setkání 14. května od 19 hod. Všichni zájemci, kteří se chtějí dozvědět o komunitě Taizé a případně se zapojit do příprav, jsou srdečně zváni. Další informace najdete na stránkách www.taizepraha.cz a www.taize.fr/cs.

LETNÍ TÁBOR PRO DĚTI

Sdružení Campamento '99 pořádá ve dnech 12.-26. července letní tábor KRÁL PŘED BRANAMI pro děti ve věku 6-14 let. Pro nejmladší děti existuje rovněž možnost jet pouze na první týden. Tábor se koná v krásné krajině šumavských lesů, u jednoho z nejstarších rybníků v Čechách a kousek od vodní nádrže Lipno. Na všechny čeká bohatý program a samozřejmě zajímavá celotáborová hra. Cena tábora pro jednoho účastníka činí 4350 Kč (na 14 dní), respektive 2350 Kč (na týden). Kontakt: <http://tabor.campamento99.cz>, tabor@campamento99.cz

MILÉ DĚTI,

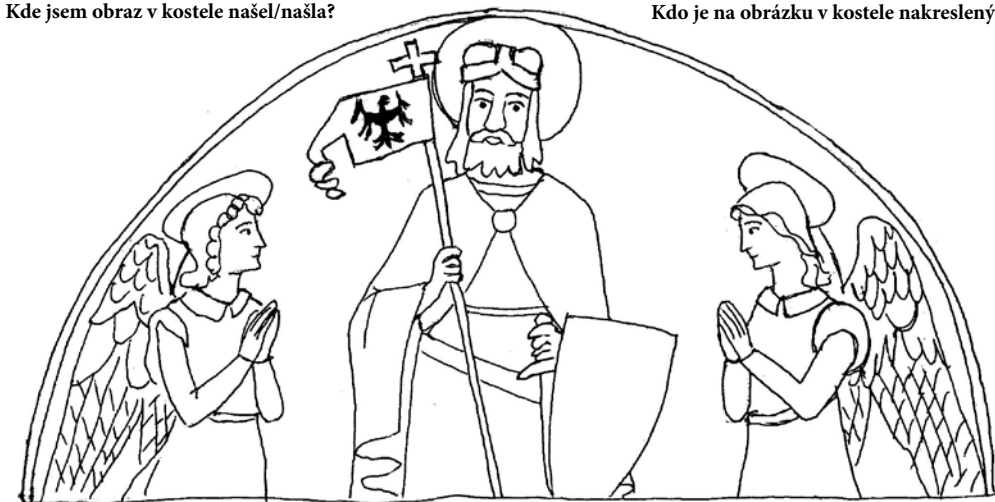
všimly jste si, kolik krásných obrazů a soch zdobí náš kostel? Když svítí slunce, rozzáří se okenní vitráže, stěny jsou vyzdobené mozaikami a zkoušely jste někdy spočítat, kolik soch se na nás dívá ze svých podstavců? To všechno vytvořili šikovní lidé – ale ne proto, aby se chlubili svojí šikovností nebo abychom si v kostele připadali jako v muzeu. Sochy a obrazy svatých nám můžou připomínat, že i oni byli lidé jako my, ale tak moc se nechali proměnit Boží milostí, že už tady na zemi se v něčem podobali Pánu Ježíši. Víte čím? To je váš dnešní první úkol – zkuste si o tom popovídat doma s rodiči.

A víte, co jsou mozaiky? Jsou to obrazy poskládané z drobných barevných kamínků nebo sklíček. Když se na mozaiku podíváte zblízka, uvidíte jen jednotlivé kamínky a možná vás z toho i budou trochu bolet oči. Ale když poodstoupíte o kus dál, všechny částičky se jakoby spojí a uvidíte krásný obraz. Každý kamínek v mozaice má svoje důležité místo. I my v církvi a ve světě můžeme být součástí krásné Boží mozaiky, když se snažíme žít s Ježíšem, i když si někdy můžeme připadat jako ten osamělý nepotřebný kamínek.

Jeden obrázek ze zdi našeho kostela jsme vám otiskli ve Zpravodaji, ale protože může být jen černobílý, vybarvení čeká na vás. Ale pozor! Nejdříve si obraz v kostele najdete a podle něho omalovánku vybarvíte. Během velikonoční doby pak obrázky můžete nosit do sakristie, kde na vás čeká malá odměna.

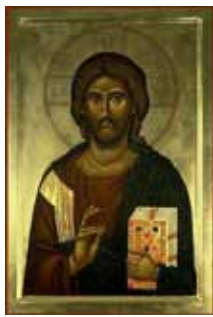
Kde jsem obraz v kostele našel/našla?

Kdo je na obrázku v kostele nakreslený?

Podle originálu vybarvil/a:

PROMLUVIL JAKO TEN, KDO MÁ MOC!

Tato věta ve mně často rezonuje ve chvílích setkání s naší církví putující (především od svatého přijímání, ale též v lavicích sedící nebo z kostela odcházející). Zavřu oči a představuji si, co bychom dělali a jaké by to bylo, kdyby se v tu chvíli před námi v kostele objevil Pán Ježíš v lidském těle a „promluvil jako ten, kdo má moc“ (Mt 7,29, Mk 1,22). Třeba takto:

Pokoj Vám! Nebojte se! Věřte, že to mohu učinit...? Přijměte mého Duha!

Jak by takové setkání pokračovalo...? Věříme ještě, že ten samý Ježíš, ale proměněný v chlebě a víně, k nám může se stejnou mocí promlouvat? Anebo snad v nás i přebývat? A když už přebývat, tak se třeba i dál rozdávát?

V případě scénáře, kdy se cítíme na dně, unavení, zneuznaní, usouzení apod., nás Slovo Boží nenechává na holičkách: „Ve světě máte soužení. Ale vzchopte se, já jsem přemohl svět.“ (Jan 16,33)

GaS

ÚČINNÁ POMOC

Všichni se někdy dostaneme do situace, kterou nezvládneme bez pomoci jiných lidí. Někteří jedinci se s touto skutečností velmi těžko vyrovnávají. Někdy však není jiné řešení. Pokud je služba poskytnuta správným způsobem, přináší radost a uspokojení oběma stranám. Když je vykonána ze strachu nebo donucení, jejími důsledky jsou bolest a smutek. Takové pomoci se raději vyhneme, nebo hledáme jinou možnost. Jestliže ji opravdu nemáme, přijetí od nás vyžaduje velkou sílu a pokoru.

Někdy se stane, že nechceme pomoci. Důvody jsou různé. Může to být lenost, nebo nám člověk není sympatický. Jindy to však jsou skutečně neodkladné povinnosti. Přesto neuškodí chvilka zamýšlení nad našimi způsoby služby ostatním lidem. Správnou a účinnou pomocí jsme schopni alespoň trochu zmírnit zlo.

Ilna Bozděchová

„BYLO BY NÁM LÉPE, KDYBYCHOM SE NEBRALI TAK VÁŽNĚ.“

To je jeden z citátů Angela Roncalliho - papeže Jana XXIII, který velmi rád vtipkoval. My starší tohoto svatého papeže ještě pamatujeme a musím říct, že je to vzpomínka velmi živá. Přestože jsme v šedesátých letech ještě žili v tvrdé totalitě, zmínky o jeho zvolení, působení mezi lidmi i svolání koncilu se k nám dostaly a působily mezi věřícími velké nadšení a utvrzení víře, že Bůh nás neopustí. Pomáhal ukazovat obyčejným lidem cestu ke svatosti, kterou sám žil. To potvrdil svým vtipným výrokem: „Člověk se může stát svatým jak s papežskou berlou, tak s koštětem v ruce.“ (To první se už splnilo a teď je řada na nás!) Napsal nám: „Nad tvým všedním dnem buď bude zářit jas věčnosti, nebo budeš odkázán pouze na rozvrh hodin“. Předal nám k tomu denní program, jak bychom mohli žít pokojně svou víru uprostřed stresů a všednosti.

DESATERO POKOJE je programem pro všední život, jak na něm pracovat. Jednotlivé body můžeme střídát každý den, nebo týden....

Dnes - se budu snažit prožít den, aniž bych chtěl vyřešit najednou všechny problémy svého života. Před svými, někdy nakupenými problémy nebudu uhýbat a klesat na mysl. Odevzdám je i sebe do Božích rukou, pak se jich mohu sám postupně ujmout.

Dnes - budu co nejpečlivěji dbát na své vystupování, nebudu nikoho kritizovat, korigovat či napravovat, jenom sám sebe. Měl bych vidět především sám sebe, vše dobré i zlé, takového jakého mě vidí Bůh. Pak budu moci přijímat i ostatní takové jací jsou. Známe přece z Písma: „Jak to, že vidíš třísku v oku svého bratra a trám ve svém oku nevidíš?“ Chci tedy korigovat jen sám sebe.

Dnes- budu šťasten v jistotě, že jsem stvořen pro štěstí, nejen na onom světě ale i zde. Jsme Boží dcery a synové, ale naše oči pro Boha osleply a naše uši pro něj ohluchly. Ztrácíme božský cíl a jdeme za cíli

lidskými. Velikonoce jsou svátky Jeho i našeho vzkříšení, to je štěstí pro tento svět i pro věčnost. Budu na to stále myslet.

Dnes - se budu snažit přizpůsobit okolnostem, aniž bych vyžadoval, aby se okolnosti přizpůsobily mým přáním. Nebudu náladový jako dubnové počasí. Nebudu vyžadovat, aby se lidé přizpůsobili mým přáním, promeškám tím cenné hodnoty v poznání druhých pro svůj život.

Dnes - věnuji deset minut dobré četbě, která je stejně důležitá pro duši jako výživa pro tělo. (Úryvek z Písma či jiná duchovní četba). Cílem není rozumové vědění, spíše moudrost srdce.

Dnes - vykonám dobrý skutek a nebudu o tom nikomu vyprávět. Nejde snad o jednotlivé skutky, ale spíše o celodenní činnost, aby byla dobrá. V každé situaci bych měl prosazovat dobro, co je v mých silách a ostatní ponechat Bohu.

Dnes - vykonám něco, do čeho se mi vůbec nechce. Vždy se v životě najde něco, co stále odkládám, kříže kterých se bojím. Ta odkládaná věc mě skličuje. Když s Boží pomocí se do ní pustím, často poznám, že řešení není těžké, jak se zdálo.

Dnes - si připravím celodenní plán a budu se chránit před dvěma zly: chvatem a nerozhodností. Budu se snažit neztrácet čas neužitečnými věcmi. Vyšetřím si čas i na modlitbu, mši sv. ... Každá hodina je Boží hodinou. Ponechám ve svých plánech místo na plány, které se mnou Bůh má.

Dnes - chci věřit v Boží prozřetelost – Bůh o mně ví a stará se o mě, váží si mě a miluje mě, jakoby nebyl nikdo jiný na celém světě (i kdyby okolnosti svědčily o opaku.)

Dnes - se nechci trápit strachem před tím, co mě potká a budu se radovat ze všeho krásného a věřit v dobrotu. V Písmu je snad 365 krát „nebojte se“. Jsme v rukou Božích a nestane se nám nic, o čem by Bůh nevěděl. Vždy, když se na Něho obrátíme, podá nám pomocnou ruku.

Dnes - se budu snažit celý den konat dobro. Nemusím konat nemožné, mohu činit to co je v mých silách, dělat své denní úkoly v rámci svých možností a ostatní přenechat Bohu. Mohu důvěřovat, že mne Boží dobrota stále obklopuje a já ji mohu předávat dál.

Myslím, že tento plán svatého papeže Jana XXIII -jak v našem všedním životě nezahálet a pracovat na své svatosti, kterou nedostaneme jako dar, ale o kterou se musíme snažit, je velmi dobrý.

(Upraveno podle knihy J. Haase: „Žít pokojně“, Karmel. naklad.)

MM

SVÁTOST BIŘMOVÁNÍ – OD VÝCHOVY VE VÍŘE KE KŘESŤANSKÉ DOSPĚLOSTI

1. HISTORICKÉ POZNÁMKY – MEZI KŘESŤANSKÝM VÝCHODEM A ZÁPADEM

V drážďanské galerii Zwinger se vystavuje obrazový cyklus „Sedm svátostí“ od boloňského barokního mistra Giuseppe Maria Crespiho (1665–1747). Nápadný rozdíl oproti dnešní praxi udílení jedné ze svátostí lze spatřit na obraze „Biřmování“. Biskup zde totiž pomazává křížem malého chlapce, nikoli dorostence, jemuž by měla příprava na tuto svátost přispět v dosažení duchovní a osobnostní zralosti. K jaké změně v pojetí smyslu svátosti biřmování mezitím došlo?

Křesťanský Východ zachoval okamžitou návaznost biřmování (myropomazání) na křest i po dějinně postupném přechodu k masivnímu křtění novorozenců. Pravosláví považuje dodnes za závaznou výzvu k pomazání svatým myron bezprostředně po křtu, obsaženou v kánonu 48 Laodicejského sněmu (343): „Náleží, aby osvěceni byli pomazáni nebeským pomazáním a stali se účastníky království božího.“ Západ ovšem počal udílení křtu a biřmování oddělovat a tento proces se dovršil v době vrcholného středověku. Racionalističtější nastavené západní pojetí svátostí navíc předpokládalo vědomé přijetí svátostí biřmování a eucharistie na základě elementárního pochopení jejich smyslu. Otázka předpokládaného věku biřmovanců se tak stává ukazatelem, jak se chápe dispozice k přijetí svátostí biřmování po stránce osobnostní a spirituální: „V západní církvi ustálil se od XIII. století zvyk biřmovat pokřtěné, kteří dospěvě k užívání rozumu byli u víře vyučeni. Tato praxe má tu přednost, že se svátostí projevuje větší úcta a že očekávají lze větší užitek, když je přijímatel lépe připraven.“

Samotný křest – také vzhledem k vysoké dětské úmrtnosti – se měl vždy udílet co nejdříve (quam primum). Biřmování pak začalo být pojímáno především ekleziálně, jako vyjádření osobního sepětí mezi biskupem a společenstvím věřících. Proto se stal biskup prakticky exkluzivním udělovatelům svátosti, jak to zakotvil Tridentýský koncil během svého sedmého zasedání roku 1547: „Jestliže někdo tvrdí, že řádným

udělovatelem bířmování není samotný biskup, nýbrž jakýkoli kněz, budiž vyobcován.“ Katolická církev ovšem respektuje v záležitosti udělovatele bířmování praxi východních církví sui iuris hierarchicky spojených s Apoštolským stolicem, jak potvrzuje platný Kodex kánonů východních církví, CCEO, v kánonu 694: „Podle východní církevní tradice pomazání svatým myrem uděluje kněz buď společně se křtem, nebo odděleně.“ Týž kodex v kánonu 695 §1 také preferuje bezprostřední časovou následnost udělení bířmování ihned po křtu: „Pomazání svatým myrem se musí udělovat spolu se křtem, s výjimkou případů skutečné nutnosti, při kterých je potřebné dbát na to, aby bylo co nejdříve uděleno.“

Na Západě hrál požadavek elementárního rozumového poznání smyslu udělené svátosti stále důležitější roli; proto první Kodex kanonického práva latinské katolické církve, CIC/1917, ve svém kánonu 788 uvedl praxi bířmování nemluvat pouze jako výjimku: „I když se udělení svátosti bířmování v latinské Církvi příhodně odkládá na přibližně sedmý rok věku, možno ji nicméně udělit také dřív, octne-li se dítě v nebezpečí smrti nebo zdá-li se to udělovateli z pádných a závažných důvodů (ob iustas et graves causas) radno.“ Věk sedmi let poprvé stanovil již potridentský Římský katechismus (1566). Kanonistická jurisprudence pak specifikovala, že svátost bířmování „lze jistě udělit již dříve, a to v nebezpečí smrti nebo z jiných závažných důvodů, které má udělovatel posoudit podle kán. 788, např. když rodiče odcestovávají do zemí, kde se bířmuje jen zřídka.“ K dovolenosti udělení svátosti se podle kánonu 786 (jemuž odpovídá kánon 889 §2 nového Kodexu kanonického práva latinské církve, CIC/1983) vyžadovalo, aby se bířmovanec „nacházel ve stavu milosti a má-li užívání rozumu, byl dostatečně poučen“. Nescházejí ovšem kritická posouzení tehdejší skutečné praxe: „Dítě bylo krátce po narození pokřtěno. Okolo sedmého roku přistoupilo k soukromému prvnímu svatému přijímání a bylo bířmováno většinou ještě před slavnostním prvním svatým přijímáním ve věku deseti až dvanácti let, a to spíše kvapně, ne-li tajně. Tato politováníhodná praxe měla různé důvody. Některé z nich jsou dány dobovými okolnostmi. Protože udělovatelem bířmování byl obvykle sám biskup a slavnostní první svaté přijímání se konala mezi Velikonocí a letními prázdninami, musel své návštěvy v rozsáhlé diecézi chtít nechtě překládat na všední dny a doby, kdy nebylo možné, aby se shromáždila celá farní obec.“

2. PROBLEMATIKA VÝCHOVY BÍŘMOVANCŮ V RÁMCI RECENTNÍ KANONICKOPRÁVNÍ ÚPRAVY

Nový kodex latinské církve pak v kánonu 891 opouští udání věku bířmovance na přibližně sedm let a používá obecnější formulaci: „Svátost bířmování se uděluje věřícím kolem věku, kdy dosáhli vlastního rozhodování (circa aetate discretionis), pokud biskupská konference nestanovila jiný věk, nebo pokud se nejedná o nebezpečí smrti anebo pokud podle rozhodnutí udělovatele závažný důvod nevyžaduje jednat jinak.“ Vývoj začal díky úpravám příslušných biskupských konferencí nebo biskupů jednotlivých diecézí směřovat k postupnému zvyšování věku bířmovanců. Příslušné normy Arcibiskupství pražského odůvodňují věk čtrnácti let náležitým pastoračním úmyslem: „Příprava na bířmování je poměrně velkou šancí k tomu, aby bylo dospívajícímu člověku pomoci k přechodu od dětské víry k víře dospělého. Právě tak je důležité, aby se setkal s tématy, jako je např. volba životního stavu nebo nalezení vlastního místa a úkolu v církvi. Tedy cílem přípravy na svátost bířmování je, aby věřící začal žít vírou vlastního rozhodnutí a přijal vědomě Ježíše jako Pána svého života.“

Takto pojaté chápání svátosti bířmování však poněkud odsouvá teologický aspekt působení milosti u novorozeňat nebo u dětí, které dosáhly užívání rozumu, a stává se pastoračním prostředkem k oslovení především mládeže. Zejména v podmínkách „lidové církve“ (Volkskirche) se ovšem tento výchovný cíl může zcela minout účinkem, jako ostatně veškerá příprava na přijímání iniciačních svátostí: „Důsledkem je jev, který by nás měl znepokojoovat: iniciační katecheze (čili ta, kterou má být člověk uveden do samostatného a pravidelného svátostného života) ve skutečnosti ‚neuvádí‘, ale paradoxně spíše ‚uzavírá‘. Jinými slovy: Pro většinu dětí přivedených k prvnímu přijetí svátosti smíření a eucharistie je toto přijetí (na dlouhou dobu, nebo dokonce na celý život) současně posledním. Podobně svátost bířmování je mnoha mladistvými bířmovanci vnímána jako symbolická tečka za dosavadní náboženskou praxí, a u některých dokonce jako slavnostní rozloučení s životem z víry.“ Samozřejmě je zde rozhodujícím prvkem věrohodnost náboženské praxe a duchovního života rodičů: „Celá řada rodičů, kteří přihlašují své děti na přípravu ke svátostem, je zvyklá přijímat svátosti proto, že jim samým se to stalo ‚uvědomělým návykem‘, který často vnímají jako ‚povinnost‘. V těchto rodinách a zvláště u těch, které nemají ani tyto poh-

nutky, děti svátostnou praxi záhy ukončují.“ Naprázdno tak může vyznít například snaha duchovních pastýřů zajišťovat plnění povinnosti účasti na slavení eucharistie a přistupování ke svátosti smíření formou „průkazu bířmovance“, kde kněz podepisuje bířmovanci každotýdenní účast na mších a pravidelné přistupování ke zpovědím.

Proti donucování ke svátostnému životu se ovšem obracela již pedagogická metoda sv. Jana Boska: „Na jedné konferenci v Paříži r. 1883 prohlásil: ‚Výchova spočívá ve dvou věcech: být neustále laskavý a mít stále otevřenou kapli, kde by bylo velice snadné se vyzpovídat a přijímat.‘ [...] V tomto ohledu byl Don Bosko synem své doby, tj. potridentského katolicismu, v němž byly svátosti chápány instrumentálně. Na druhou stranu z toho, jak důsledně dbal na svobodu při přijímání svátostí, můžeme usuzovat, že si uvědomoval nebezpečí formalismu při přijímání svátostí: ‚Nikdy nenuťte mladé k přijímání svátostí, ale zato je často povzbuzujte a umožněte, aby je mohli přijímat kdykoliv a snadno.‘“ Přesto se objevují snahy ospravedlňovat dohled nad pravidelným svátostným životem bířmovanců, pokud ovšem je taková praxe základem další katechetické a zkušenostní průpravy: „Proto se zvláště zdůrazňuje (někde dokonce až kontroluje) účast na nedělní mši a pravidelná zpověď, protože mladým chybí liturgická praxe a duchovní zkušenost. Mnohé farnosti do přípravy na přijetí bířmování zařazují i víkendové pobyty pro menší skupiny. V průběhu takového pobytu mohou mladí spolu s animátory a knězem prohloubit své vzájemné vztahy a potom si snadněji a osobněji vytvářejí vztah k Pánu Bohu.“

Tradicionalistická katolická spiritualita se přiklání k nižšímu věku bířmovance a podezírá současnou praxi z nedostatečné důvěry v působení svátostné milosti i z nápodoby konfirmace praktikované v reformačních církvích: „V současnosti často prosazované pozdní bířmování ve věku občanské dospělosti je víceméně návratem k protestantizujícímu jansenismu [...]. Je kladen důraz na to, že člověk se má v bířmování vědomě přihlásit ke svému náboženství. Ale smyslem svátosti bířmování není deklarace kofese, nýbrž skrze svátostné znamení přijímání milosti.“ Výtku jansenistickou inspirací evokuje přílišný důraz na výkon bířmovance, který se pro bířmování stále ještě nebude cítit zralý a bude chtít přípravu na tuto svátost odkládat, často v tomto váhání podporován rodiči. Kodex kanonického práva však v souvislosti s bířmováním hovoří ve svém kánonu 777, 2° o bířmovancích výslovně jako o „dětech“, neboť jednou z důležitých povinností faráře je dbát o to, „aby děti (pueri) byly pomocí katechetické výuky, po vhodné dobu konané, řádně připraveny na první přijetí svátosti smíření, svatého přijímání a svátosti bířmování“. Kodex ovšem v kánonu 890 předsouvá této povinnosti farářů a vůbec duchovních pastýřů závazek samotných rodičů, kteří mají v pořadí jako první dbát, „aby věřící byli řádně poučeni o této svátosti a přijali ji ve vhodnou dobu“. To je jeden z praktických důsledků základní povinnosti rodičů, uvedené v kánonu 226 §2: „Rodiče, protože dali život dětem, mají velmi závažnou povinnost i právo je vychovat; proto křesťanští rodiče jsou především povinni pečovat o křesťanskou výchovu svých dětí podle učení církve.“

Příprava mladých lidí na bířmování se také nesmí orientovat příliš intelektuálně, totiž tak, že by se kladl nadměrný důraz na katechetický ráz výuky: „Tato formace nemá být jednoduše rozumová a nauková jako ve škole, ale má být více založená na zkušenosti. Má zahrnovat mladistvého s celou jeho cestou obrácení a víry a stmelit všechny jeho lidské a náboženské zkušenosti, jaké má v církevní obci. Bířmovanci by mohli být uchráněni jistých úpadkových zážitků v době po bířmování, nebo by tyto zážitky mohly být omezeny, kdyby našli živé společenství, od něhož by se mohli organicky zapojit a uplatňovat v něm svá charismata a zastávat služby; farnost uspořádanou v malé apoštolské komunitě.“

3. VLIV PRAXE PROTESTANTISMU A NÁLEŽITÉ POŘADÍ INICIAČNÍCH SVÁTOSTÍ

Protestantskému pojetí konfirmace předcházela Erasmova idea obnovy křesťanských slibů: „V roce 1522 navrhl Erasmus Rotterdamský, aby se dětem, které byly pokřtěny jako nemluvuňata, dostalo ve věku dospívání náboženského poučení, a aby prošly určitou zkouškou, po jejímž absolvování obnoví své křesťanské sliby. Nejprve přijal tento návrh Zwingli.“ Reformace ovšem popřela svátostný charakter bířmování: „Konfirmace je svobodným výtvoem křesťanského společenství, a proto není ustanovena jednou provždy. Teologické chápání konfirmace je určeno především jeho souvislostí se křtem a Večeří Páně. Podle evangelického pojetí konfirmace nedoplňuje křest a rovněž nezprostředkuje další následnou milost. Konfirmace je spíše připomínkou křtu, přimluvou a úkonem zehňání v určité životní fázi, na základě příslibení evangelia.“ Výstižně vyjadřuje smysl takovéto nesvátostné konfirmace v reformačním pojetí Komenského Bratrské

vyznání: „Toto však za nevyhnutelně potřebnou věc máme, aby pokřtěným dítkám, když k letům rozumným přijdou, křest jejich v myslí obnovován byl a k pravdě jeho slouženo jim bylo, tj., aby víře křesťanské (bez níž by křest neplatný byl) pilně učeny a vyučeny byly, tak aby tajemství křtu (kterýž v maličkosti přijaly) rozumějí, víru svou ústy svými před církví Boží vyznaly a k ostříhání smlouvy s Bohem na křtu stále dobrovolně se přihlásily a tak v ní Pánu vědomě se posvětily a závazek posvěcení svého (prve skrze rodiče a kmotry stalý) samy obnovily. Což se u nás, když k užívání stolu ponejprv připuštěny býti mají, skrze skládání na ně (zjevně před církví) rukou a jim potvrzení v milosti Boží i zrostu v jejich křesťanství žádání děje.“

Je zde patrné, že i reformační praxe zachovala gesto vkládání rukou, a navíc se konfirmace stává zpravidla podmínkou ke společenství stolu Páně, často v bezprostředně navazujícím obřadu: „S konfirmací se tak spojuje i první přijímání Večeře Páně.“ Specifická byla situace v českých podmínkách před rokem 1989, kdy stát administrativně ztěžoval církvím možnosti výuky náboženství, avšak Českobratrská církev evangelická pořádala biblické hodiny pro konfirmované, které prakticky suplovaly výuku náboženství dospívajících, aniž museli rodiče za ponižujících podmínek přihlašovat děti na hodiny náboženství.

Katolická církev si byla vždy vědoma potřeby přednostního pořadí udělení svátosti biřmování oproti přijímání eucharistie, i když se toto pořadí ne vždy a všude dodržovalo, jak o tom svědčí list „Abrogata“ Lva XIII. adresovaný arcibiskupovi z Marseille (1897), v němž papež nadšeně schvaluje (laudamus cum-maxime) arcibiskupovo zrušení tamního obyčejé udílení biřmování dětem až po prvním svatém přijímání. Za dnešní situace vede předsunutí přijetí eucharistie oproti biřmování k závažným pochybnostem: „Především je třeba nově promyslet vztah mezi biřmováním a prvním svatým přijímáním. Není snad poněkud zvláštní, jestliže dvanáctiletí mladí lidé nejsou považováni za způsobilé pro přijetí biřmování, zatímco osmiletí jsou již schopni přijmout eucharistii? S touto nesrovnalostí nejenže se prakticky staví na hlavu původní sled iniciačních svátostí (křest – biřmování – eucharistie podle kán. 842 §1), nýbrž také se přeceňuje biřmování a podceňuje eucharistie.“

Převrácení pořadí udílení svátostí biřmování a eucharistie nemohl zamezit ani dekret „Quam singulari“, vydaný Posvátnou kongregací pro svátosti za pontifikátu Pia X. roku 1910. Pro první přijímání dekret interpretoval věk rozlišování u dětí „kolem sedmi let“. Věkové i rozumové požadavky, kladené na biřmovance i účastníky prvního přijímání eucharistie, se tak prakticky ztotožňují. Kodex z roku 1917 znovu potvrdil „příhodné odkládání udělení svátosti biřmování na přibližně sedmý rok věku“. Pokoncilní vývoj zvyšování věku biřmovanců pak akceleroval důsledkem aplikace apoštolské konstituce Pavla VI. „Divinae consortium naturae“ (1971), která uvozuje novou úpravu obřadů biřmování pro latinskou církev: „Biřmování dětí se v latinské církvi všeobecně posunuje až do věku asi sedmi let. Z pastoračních důvodů, zvláště aby bylo možno lépe vychovat věřící k tomu, aby žili v naprosté poslušnosti Kristu Pánu a statečně o něm vydávali svědectví, mohou se ordináři společně rozhodnout pro takový věk, který se jim zdá vhodnější. To znamená, že by se tato svátost udělovala, po vhodné přípravě, až ve zralejším věku.“

Katechismus katolické církve se pokouší následky tendence odkládání věku biřmovanců poněkud tlumit: „Mluví-li se o biřmování jako o ‚svátosti křesťanské dospělosti‘, nesmí se tím směšovat dospělý věk víry s dospělým věkem přirozeného růstu; také se nesmí zapomínat, že milost křtu je zdarma poskytnutá a nezasloužená milost vyvolení, která nepotřebuje nějakého ‚schválení‘, aby se stala účinnou.“ V této souvislosti lze připomenout také argumentaci Tomáše Akvinského: „Tělesný věk není na újmu duši. Proto i v dětství může člověk získat dokonalost duchovního věku, o které mluví kniha Moudrosti (4,8): ‚Ctihodné stáří nezáleží v dlouhém věku ani se neměří počtem let.‘ Proto mnozí mladí lidé bojovali odvážně až do krve pro Krista v síle Ducha svatého, které se jim dostalo.“

4. ZÁVĚREM: POTŘEBA SOUSTAVNÉ KATECHEZE

Zejména v souvislosti se záměnou pořadí udílení iniciačních svátostí postrádá zploštění smyslu biřmování na prostředek k provádění katecheze své teologické opodstatnění: „Těsné vazby někdy vytvořené mezi katechetickými programy a vysluhováním biřmování odhalují, že veškerý zájem stojí na straně katecheze a také že otázka věku biřmování není identická s otázkou křesťanské formace mladých lidí. Zdá se, že se biskupové často nevyhnuli nebezpečí smístit rozsáhlou a komplexní problematiku doktrinální a morální formace mladých křesťanů s otázkou osobní dispozice umožňující plodné přijetí svátosti biřmování. To

je důvod, proč teologické reflexi biskupů na jedné straně a na druhé straně přijatým rozhodnutím, jež se týkají svátostné praxe, viditelně schází vnitřní soudržnost. [...] Pouhé určení věku biřmování, ať už je jakýkoli, nemůže vyřešit závažné těžkosti současné pastorace, zvláště pastorace mladých lidí.“ Je spíše žádoucí, aby se katecheze neredukovala na prostředek k přijetí té či oné svátosti, nýbrž doprovázela celý život křesťana, v němž se rodí a upevňuje víra: „Neboť zda lidé skutečně chtějí přijmout svátost v tom smyslu, v němž církev chápe sama sebe, bude v současné situaci zřetelně většinou teprve po slavnosti, totiž v tom, do jaké míry se skutečně chtějí dát cestou následování Krista ve své církvi. Teprve tehdy, když se to stane zřejmým také prostřednictvím církevně viditelné praxe, se vyplatí intenzivní katecheze, která z mezidobí mezi aktuálními slavnostmi od křtu, prvního svatého přijímání a biřmování až po sňatek učiní pro rodiny skutečnou ‚cestu‘, po níž je provází církev. Bez tohoto provázení po cestě katecheze před slavností sotva přinese víc než dává školní výchova matematiky tomu, kdo se s ní musí smířit, aby udělal maturitu, a kdo je po jejím zdolání šťastný, že zas všechno může zapomenout.“

STANISLAV PŘIBYL

OKÉNKO SV. GABRIELA

Rektor kostela:

P. JUDr. Stanislav Příbyl, Ph.D, J.C.D, tel.: 241 416 252 nebo 605 830 201;
e-mail: standa.pribyl@volny.cz

číslo účtu Duchovní správy u sv. Gabriela: 08292191437 / 0800

Společnost přátel beuronského umění a Nadační fond MALAKIM:

Mgr. Monica Bubna-Litic (Šebová), tel: 777 221 950;

e-mail: sebova@orlice.cz, www.beuron.cz

číslo účtu Společnosti přátel beuronského umění: 6668718001 / 5500

číslo účtu Nadačního fondu MALAKIM: 7452142001 / 5500

Zástupce pro tradiční liturgii:

Robert Školoud, tel.: 728 753 021; e-mail: robert.skoloud@gmail.com

květen 2014

Pá 2. 5.

17:00 mše sv. (tradiční - tridentská) votivní ze svátku Nejsvětějšího Srdce Ježíšova, po mši sv. výstav Nejsvětější svátosti oltářní

So 3. 5.

9.00 mše sv. (trid.) votivní ze svátku Neposkvrněného srdce Panny Marie

ne 4. 5.

11.15 mše sv. z 3. neděle velikonoční

17.00 mše sv. (trid.) z 2. neděle po Velikonocích

So 10. 5.

19.00 absolventský koncert dirigentky Kristýny Stoklasové

Ne 11. 5.

11.15 mše sv. z 4. neděle velikonoční

17.00 mše sv. (trid.) z 3. neděle po Velikonocích

Ne 18. 5.

11.15 mše sv. z 5. neděle velikonoční

17.00 mše sv. (trid.) z 4. neděle po Velikonocích

Ne 25. 5.

11.15 mše sv. z 6. neděle velikonoční

17.00 mše sv. (trid.) z 5. neděle po Velikonocích

*Pedagogická fakulta Univerzity Karlovy v Praze,
katedra hudební výchovy*

ABSOLVENTSKÝ KONCERT
Kristýny Stoklasové
ze třídy Mgr. A. Marka Štrýncla

A. Corelli, H.I.F. Biber a M. Štrýncl

10. května 2014, 19:00
kostel sv. Gabriela, Holečkova ulice, Praha 5

účinkuje

Vokálně instrumentální soubor
REGNIS

POŘAD BOHOSLUŽEB VE SMÍCHOVSKÉ FARNOSTI

Neděle: 8:00 9:30 18:00 **sv. Václav** **Neděle:** 11:15 17:00 **sv. Gabriel**
(9:30 se zohledněním přítomnosti rodin s malými dětmi)

Po-So: 7:30 17:30 **sv. Václav** **Pátek** 15:00 **Palata**

KONTAKT S KNĚZEM

úterý: 8:00 - 11:00 (kromě 3. úterý v měsíci)
Jindy po dohodě nebo v čase bohoslužeb.

ÚŘEDNÍ HODINY

(farní kancelář nebo v sakristii kostela)
pondělí - pátek: 8:00 - 12:00

PŘÍLEŽITOST K PŘIJETÍ SVÁTOSTI SMÍŘENÍ U SV. VÁCLAVA

Neděle: - ráno 7:30 – 7:55 9:00 – 9:25

- večer 17:30 – 17:55

Všední dny: - večer 17:00 – 17:25

Jindy: - po individuální dohodě.

VÝZNAMNÉ DNY, SVÁTKY A FARNÍ PROGRAM

1.5. čtvrtek	<i>Sv. Josefa, dělníka</i>
2.5. pátek	Památka sv. Atanáše
3.5. sobota	Svátek sv. Filipa a Jakuba
4.5. neděle	3. neděle velikonoční
8.5. čtvrtek	<i>Panna Maria, Prostřednice všech milostí</i>
11.5. neděle	4. neděle velikonoční, Den matek
14.5. středa	Svátek sv. Matěje, apoštola, příprava na setkání Taizé, viz str. 4
16.5. pátek	Svátek sv. Jana Nepomuckého, hlavního patrona Čech
17.5. sobota	Mše sv. v kapli v Radlicích, od 15 hod.
18.5. neděle	5. neděle velikonoční
23.5. pátek	Noc kostelů
25.5. neděle	6. neděle velikonoční
26.5. pondělí	Památka sv. Filipa Neriho
29.5. čtvrtek	<i>Slavnost Nanebevstoupení Páně</i>
31.5. sobota	<i>Svátek Navštívení Panny Marie</i>
1.6. neděle	7. neděle velikonoční
5.6. čtvrtek	Památka sv. Bonifáce
7.6. sobota	Frani pouť - odjezd v 8:00 od kostela sv. Václava, návrat 18:00, viz str. 3
8.6. neděle	<i>Slavnost Soslání Ducha Svatého</i>

HUDBA V NAŠEM KOSTELE

V neděli 1.6. v 18 hod. provede sbor Ignis Haydnovu mši Missa Brevis No7 in B. Dirigent: Milena Zoláreková, na varhany doprovodí Václav Vála.

DEN MATEK

V neděli 11.5. si připomeneme naše živé i zemřelé maminky. Nezapomeňte na kytičku!

SVATOJÁNSKÁ POUŤ

17. května zve Římskokatolická duchovní správa u kostela sv. Ignáce v Praze na Karlově náměstí na Svatojánskou pouť. Ta bude zahájena mší sv. v 11.00 v kostele sv. Jana Nepomuckého na Skalce (spolu s německou farností, kostel bude otevřen od 10.00–15.00, ve 12.30 bude komentovaná prohlídka). Program především pro děti bude pokračovat od 13.30 na dvoře rezidence Ječná 2, v 15.00 pak vyvrcholí divadelním představením O Šípkové Růžence. Vítání jsou všichni, zvláště však děti. Více na www.ignackostel.webnode.cz

FARNÍ POUŤ

Termín pouti je stanoven na 7.6. Poznamenejte si již dnes do svých diářů. Pojedeme do Hrádku u Vlašimi, Pelhřimova a na Křemešník. Podrobný program na str. 3.

vydává: Ř.k. farnost u kostela sv. Václava na Smíchově, Náměstí 14.října 17, 150 00 Praha 5, tel. 257 317 652

redakční rada: P. J. Gapski, P. S. Příbyl, M. Muchová, F. Nedbal

uzávěrka: 25. každý měsíc (zašlete na: prispevky@volny.cz) náklad tohoto čísla: 450 ks **neprodejné**